

Eve Rigel: Az arany párdúc (Köderdő)

Csaknem nyíllövésnyire megközelítettük a völgyben rejtőző aprócska falut, de nem lovagoltunk be egyenesen. A fennsík szélén, leugrottunk a nyeregből, a lovakat szabadon engedték, hadd legelésszenek kedvükre a hideg ellenére is dúsán sarjadzó fűben. Theor Den a sziklaperephez sétált, onnan bámult le a völgyre, a kusza összevisszaságban álló házakra.

– Ezt nézd, szépségem! – kiáltott felém, közben oldalra nagy ívben kiköpte az undorító péppé rágszált mahinbogyót. Nyomában zöldessárga nyál fröccsent állára, sodronyvértjére. – Ott a túlvégén jó nagy tűz lehetett...

Az alkaromra erősített tokból előhúztam a törömet, és a torkának szegeztem. Egészen közel hajoltam hegektől elcsúfított arcához, hogy érezze a leheletem.

– Ha még egyszer így nevezel, kivágom a mocskos nyelvedet, barbár!

Theor Den elvigyorodott:

– Egy szép nőért ölni tudnék... – Kezével eltolta magától a pengét, majd az apró metszésből fakadó vércseppet kéjesen lenyalta az ujjáról. – Viszont érted, Althira meg tudnék halni.

Visszacúsztattam törömet a bőrtokba, és bólintottam:

– Ígérem, lesz rá alkalmad! – Aztán lepillantottam a völgyre, ahova az előbb mutatott. Odalent mindössze háromtucatnyi, gerendákból ácsolt, deszkatetős építmény sorakozott a ködös patakparton, egymástól alig néhány lépésnyi távolságra. Mindegyik bejárata pontosan a vízre nézett, mivel azonban a patak erősen kanyargott, mellette a házak úgy néztek ki, mint a találmásra elszórt dobókockák. De így is viszonylag normális látképet nyújtott volna, ha nincs az a hatalmas üszkös rom a túlvégén.

Sok hasonló falut láttam már Drahmor Frems vidékén, de ez volt a legfurcsább mind között.

– Hol vannak az emberek? – kérdeztem, és megpróbáltam pillantásommal átfogni az egész völgyet.

– Biztos kint a földeken.

– Télen?! – Furcsán nézhettem a nagydarab harcosra, mert néhány grimasz után szabadkozva megvonta vállát.

– Vagy... bent kuksolnak a házakban. Ilyen időben...

– Egyik kéményből sem száll fel füst.

– ...még a kutyát sem zavarják ki.

Végignéztam Theor Den széles vállán, a duzzadó mellkasán kis híján szétfeszülő sodronyvértjén, simára borotvált fején, melyen nem viselt sisakot. Aztán újra a falu felé fordultam.

– Éppen erről van szó. Egyetlen kutyát sem látok.

– Mondom én...

– Sem lovat, sem kecskét... semmilyen élőlényt.

Ezen Theor Den is meglepődött. Zsebéből előkapott egy újabb mahinbogyót, a szájába gyömöszölte, majd előre sétált a sziklaperemig, és szemügyre vette a vidéket, ameddig a szem elláthatott. A válla felett szólt vissza:

– Karthamir leszedi a fejem, ha zsákmány nélkül térünk vissza. – Keresnünk kell egy másik falut, ahol van elég élelem!

Jól hátba vágtam.

– Barom vagy! – közöltem vele, ha még nem tudta volna. – Itt nem az élelem hiánya a lényeg, hanem az embereké. Téged egy cseppet sem érdekel, hogy hova tűntek?

Csodálkozva rám bámult, aztán megvonta a vállát: – Nem.

Hatalmas levegőt vettem, hogy valami jó csípőset válaszoljak, de aztán csak legyintettem. Mi értelme lenne vitatkozni vele? Theor Den kemény fejű, öntörvényű fickó, aki nem hallgat az észérvekre. Alig kéthete csapódott hozzánk, jó pénzért, pár hasonszőrű cimborájával. Drago nyosok voltak, épp őrjáraton, amikor a strekwari ork seregek lerohanták a városát, Lunnát. A kapitányuk – egy bizonyos Jineas Sa nevezetű elf – váratlanul a sorsukra hagyta őket, s nem

tudták, mit tegyenek. Tulajdonképpen kapóra jöttünk nekik, s ők is nekünk. Felfogadtuk őket kísérőinknek, így biztosítva, hogy a fajtársaik, az északi határvédő barbárok ne tekintsenek ellenségnek bennünket ebben a váratlanul kirobbant háborúban. Theor Den, ez a lánglelkű, barbár ifjú szinte kezdettől úgy járt a nyomomban, akár egy húséges kölyökkutya. Le se lehetett volna vakarni.

Nyeregbe ugrottam, és a keskeny ösvényen elindultam lefelé, a völgybe.

Nem volt könnyű dolgom. Az éles kövek, a megfagyott talajon szertekúszó, elszáradt, tüskés indák megnehezítették a lejutást. Amikor pedig elértem a falu szélső házait, lovam megmaka-csolta magát. Mintha láthatatlan falba ütközött volna, hátrahőkölt, majd felágaskodott. Kis híján levetett a hátáról.

– Mi ütött beléd, Nova? – Próbáltam megnyugtatni az ideges állatot, de végül nem volt más választásom, le kellett ugranom a hátáról. Kitépte magát a kezemből, és eliramodott.

Mögöttem Theor Den bukkant fel az ösvényről gyalogosan, sántikálva. Úgy látszott, tőle már jóval előbb megszabadult a lova.

Dühöngve ért mellém, hatalmas ívben ellőtte a fülem mellett a zöldessárga mahinpépet.

– Rohadtul nem tetszik ez a sárfészek – közölte. – Viszketni kezdtek a golyóim, és ez rossz jel.

– Kétségtelen. – Pillantásom akaratlanul is arra a bizonyos helyre tévedt, melyet vas-szegecsekkel megerősített pánt védett. – Legalább holdtöltekor fürödhetnél!

Nem válaszolt. Előhúzta kardját, és elindult a legközelebb álló ház felé. Berúgta az ajtót, de nem lépett be.

A következő háznál az ajtó hiányzott a keretről, de a barbár mégsem lépett be. Én viszont elsuhantam mellette, és meg sem álltam a konyháig, vagy legalábbis addig a helyiségig, ami az lehetett valamikor. Erre csak a földön heverő edényekből, a darabjaira esett asztalból és a romos kemencéből következtettem. Minden mást olyan hatalmas mennyiségű megszáradt vér borított, hogy lehetetlenné tette a felismerést.

Theor Den megállt mellettem.

– Egy egész marhacsordát öltek le itt? – kérdezte élénkülő tekintettel. Lehajolt, ujjával végig-simított az egyik vérfolton, aztán lenyalta, ami ráragadt belőle. – Legalább kétnapos – jelen-tette ki. – Embervér.

Meglepetten folytattam a fürkészt.

– De ennyi?!

– Lehet, hogy a falu minden lakosát idehajtották, és elvágták a torkukat...

– Ne légy hülye! – legyintettem.

De ő nem tárgított.

– Komolyan beszélek. Itt több tucat ember vére folyt el, és biztosan nem véletlenül. Ezeket az embereket megölték.

Felsóhajtottam. Ezt a barmot!

– Hacsak nem követtek el csoportos öngyilkosságot, holtbiztos, hogy megölték őket – gúnyo-lódtam. Theor Den most úgy bámult rám, mint egy féleszű halárus, aki épp be akarja bizonyí-tani, hogy az oszladozófélben lévő áruja alig fél órája került ki a tengerből.

Rövid gondolkodás után folytatta:

– Biztosan nem lehetett öngyilkosság...

– Tényleg?! És erre miből jöttél rá?

Rövid hatásszünet után diadalittasan közölte:

– Nincsenek itt a testek.

Zhéníára, ekkora hülyét még életemben nem láttam!

Mély levegőt vettem, aztán megint csak legyintettem.

– Nézzünk szét a többi házban is! – vettem oda a vállam felett, aztán ösztönösen hátrakap-tam a fejem, így épp elkerültem a halálos csapást.

A súlyos, kétkezes kard markolata egy holtápadt, vézna fiú kezében volt, s mivel nem találta el a nyakam, a lendület földre vitte. Becsületére legyen mondva, beleadott apait-anyait, de velem szemben nem sok esélye volt.

Mire kettőt pislogott, már a mellkasán térdeltem, törömet a torkának szegezve, de aztán hátrahőköltem. Köhögni kezdett, száján véres nyál csordult ki, szeme valahova a fejem fölé révedt. Theor Den állt mögöttem, s épp kihúzta kardját a fiú hasából.

– Eszednél vagy?! – kiáltottam rá. – Ez csak egy gyerek.

Visszacúsztattam törömet a tokjába, és kissé megemelttem a fiú fejét. Ujjaim síkos ragacsot tapintottak, és gyanúsan puha koponyát. Úgy látszott nem a barbár kardja volt az első, amelyik kárt tett benne.

– Ki vagy? – kérdeztem, de dühös tekintetem Theor Denre villant, aki fél térdre ereszkedett mellettem.

– Még... itt vannak... – hebegte a fiú alig érthetően. Keze lecsúszott a kard markolatáról, testén remegés hullámozott át.

– Kik vannak itt? – faggattam. – Mi történt? – Reméltem, mielőtt meghal, megtudom tőle, hova tűntek a többiek.

Csuklott néhányat, arca fájdalmas grimaszba torzult, megmarkolta kabátom ujját.

– A kastély... – Próbált felemelkedni, ereje azonban elhagyta, lehanyatlott. – A mágus... kastélya...

Theor Den elkapta a fiú kezét, és megszorította.

– Milyen kastélyról beszélsz? – kiáltott rá. Aztán megrázta: – Hé! Meg ne halj itt nekem!

– Apámék... a kastélyban... a többiek mind... meghaltak...

Theor Denre bámultam, és nem vághattam valami értelmes képet, mert a barbár hátrahőkölt tőlem.

– Rohadtul nem tetszik ez a sárfészek – sunyított a szemembe.

– Tudom, a golyóid...

A fiúra pillantottam, aztán elengedtem a fejét. Már nem volt miért tartanom. Száján kibuggyanó vére lefolyt a nyakára, szeme fennakadt, teste elernyed.

Theor Den felállt, körbefordult, beleszimatolt a levegőbe, majd tőle szokatlan módon összerázkódott.

Felegyenesedtem én is. Szemembe lógó, csapzott hajamat félresimítottam, fekete párducbőr kabátomat szorosabbra vontam testem körül. Reszkettem. Mindig jól bírtam a hideget, de itt a völgyben valahogy más volt. Az agyamig hatolt, a szívemet markolászta, az idegszálaimat bízgálta.

A víz felett gomolygó köd lassan bekebelezte a házakat, kúszni kezdett felfelé a domboldalon. A fülfájdítóan síri csend megborzongatott, megfoghatatlan rossz érzést keltett bennem. A fennsík felett köröző varjak is eltűntek, a máskor oly idegesítő, rekedt káromlásuk most furcsán hiányzott. Nem tartottam valószínűnek, hogy még valakit életben találunk a faluban, de ha mégis, egyáltalán nem voltam kíváncsi rá.

Theor Den rám sunyított.

– Át kéne vizsgálnunk a többi házat is, de... valahogy elment a kedvem tőle! – jelentette ki próbaképpen.

Rábólintottam.

– Vizsgálja át, aki rá van szorulva! Húzzunk vissza a redves táborba, de nyomban!

Miután előkerítettük lovainkat, felvonszoltuk őket a fennsíkra, és olyan gyorsan elhagytuk a terepet, ahogy csak bírtuk.

Theor Dannel úgy vágattunk be a kolostor udvarára, mint akiket egy egész ork horda üldöz. Karthamir a barbár határvédők parancsnoka csodálkozva bámult ránk, de még inkább mögénk, a dombok felé. Néhány harcos felkapta a fejét, némelyik a kardját is, de amikor látták, hogy nincs vész, megnyugodva folytatták eddigi elfoglaltságukat, a semmittevést.

– Meg ne lépj, Althira! – morrant rám Theor Den a szája sarkából. – Egyedül nem bírok ezzel a görénnyel.

Nem törődtem vele. Leugrottam a nyeregből, és elléptem mellőle. Hagytam, magyarázza ki, ahogy bírja sikertelen zsákmányszerző őrjáratunkat a parancsnoknak. Biztos voltam benne, nem lesz egyszerű dolga, ugyanis még tegnap elfogyott minden élelmünk.

Senki nem tudta, mi történt, hogyan történt. Tíz nappal ezelőtt legalább nyolcezer fegyveres ork jött át az Ymanest-hágón Strekwarból, és valami érthetetlen módon egyetlen őrjárat sem észlelte őket. A magaspontokon állomásozó megfigyelőket titokzatos módon legyilkolták, nem érkezett semmilyen riasztás. Ráadásul értelmetlen lázadások törtek ki az északi végvárakban – hites bajtársaik estek egymásnak –, és e csetepaték közepette az ork sereg akadálytalanul elérte Lunna városát. Miután a belső lázongásokat levertek, több csapat is Lunnába lovagolt, megakadályozni a megakadályozhatatlant – de közülük hírmondó sem tért vissza.

Karthamir, aki a Bramkar Vár kapitánya volt, miután legyűrte az összes lázadót, azért lovagolt velünk, harminc harcosával, hogy útját állja az orkok utánpótlásseregének, már amennyiben érkezik ilyen. De az orkok nem jöttek, sem északról, sem nyugatról – és délről sem tértek vissza. Vele és a harcosaival harmadik napja vesztegeltünk Drahmor Frems kolostorromjainál, de az indigószínű fellegek még mindig ott csüngtek az Ymanest-hágó felett. A hirtelen jött fürgeteg északról érte el a hegyeket, és a rengeteg hó alig fél óra alatt járhatatlanná tette az egyetlen utat, mely Strekwar felé átvezetett a Kemar-hegylánc ezen szakaszán.

Az Ymanesttől alig ötmérföldnyire lévő magaslat, Zhénia követőinek egykori kolostordombja az utolsó pihenőhely, vagy ha úgy tetszik, menedék azoknak, akik át akarnak kelni a zord hágón. Déli irányban, a látóhatárig lapály húzódott néhány kisebb kiemelkedéssel; nem sok minden állta útját a fürkésző szemnek. Északon viszont falként magasodtak Kemar bércei, melyek többnyire visszafordították a síkságon végigszáguldó szelet, és nem engedték át a Drénföld felől érkező, dagadó hasú hófelhőket.

Drahmor Fremst csak a vihar széle érintette; az a néhány hópohely, mely lassú áramlással kavargott a légben, mintha sosem akart volna talajt érni. Ám a lélegzet megfagyott csillámporként hullt a páncél keménységű földre...

A kapuhoz sétáltam, és felpillantottam.

Shamandyas a valamikor szépen faragott kapu egyik támpilléren állt, onnan figyelte a távoli hegyeket és a hágóhoz vezető utat. A magas, szálfatermetű, fiatalnak látszó férfi testét foltos leopárdbőr fedte, melynek preparált koponyája előrenyúlt a homlokáig. Hollófekete, hullámos haja ez alól lógott ki kétoldalt. Napcserezett bőre, óceánkék szeme, enyhén görbült orra délvidéki származásról árulkodott, ennek azonban ellentmondott figyelmes, nyugodt tekintete és higgadt mozdulatai. Mindkét halántékától kiindulva bőrébe égetett bíbor színű indaminták tekeredtek végig a nyakán, és tűntek el ruhája alatt.

Lepillantott rám, de most nem mosolygott, ahogy szokott.

„Biztos vagy benne, hogy nem az orkok voltak?”

Felsóhajtottam.

„Mentra káoszorkjai több mint egy hete keltek át a hágón, és sietve mentek Lunna felé. Nem tértek vissza. A vér viszont csak kétnapos.”

Nem tartozott kedvenceim közé a szavak nélküli beszéd, de Shamandyas sosem használta öncélúan, hát nem sok választásom volt: felelnem kellett. Jól tudtam, azóta figyelte minden lépésemet, hogy Karthamir elküldött engem és Theor Dent felderítő és élelemszerző útra. Így

abban a percben szerzett tudomást a kihalt faluról, a rengeteg megszáradt vérről, és az utolsó leheletéig küzdő fiúról, amikor én.

Karthamir, a barbár határvédők kapitánya széles hátú, kissé púpos, csupasz állú, tarfejű barbár feldúltan járkált mellettem az apró bazaltkövekkel kirakott udvaron ideges pillantásokat vetve a Kemarra. Harcosai köpenyeikbe burkolózva a falak tövében húzták meg magukat a rőzsetüzek mellett, vagy az egykori istállók romos falai között a még mindig trágyaszagú szalmában.

A parancsnok megállt az oszlop mellett, és jó erősen rácsapott.

– Hé, te! – vakkantott felfelé. – Látsz valamit? – Ütése mit sem számított az évszázados kőtömbnek, meg sem rezgett tőle, de a csattanás sokáig visszhangzott a töredezett falak között. Shamandyas nem felelt. Olyan megvetően nézett le a barbár harcosra, amennyire csak tellett tőle. Aztán tekintetét ismét az útra függesztette, és azt az apró porszemet figyelte, mely szélsebesen közeledett Drahmor Frems felé.

Karthamir nem hagyta annyiban a dolgot.

– Te, varázsló! – kiáltott újra. – Azt kérdeztem az előbb, látsz-e már valamit.

Shamandyas megvonta a vállát. Végül is, miért ne válaszolhatna a kapitány ostoba kérdésére, ha ennyire akarja?

– Látom, hogy az Ymanest-hágót belepte a fürgeteg, a hó már embermagasságú. Látom, hogy Strekwar határvidékén újabb három ork ezred vár arra, hogy véget érjen a vihar, és betörhessen Themsey-be. És az Északi-tenger felkorbácsolt hullámai között éppen most süllyedt el egy rabszolgákat szállító gálya...

Karthamir elbödült, majd jókorát kiköpött oldalra.

– Azt ajánlom, ne packázz velem, mert nagyon megkeserülöd! – fenyegetőzött olyan hévvel, melytől bármelyik harcosa azonnal elbujdokolt volna a világ végére.

A varázsló leszökött a csaknem négy méter magas oszlopról olyan könnyedén, hogy még a hópelyheket sem kavarta fel, és éppen a parancsnok előtt ért talajt. Képébe bámult, megvetően elvigyorodott.

– Testvérbátyám, Thalmain Tarrak és a felderítőharcosaid elindultak visszafelé a hágótól – jelentette. – Két óra múlva itt lesznek, és el fogják mondani, amit már napok óta pontosan tudunk. A hágó járhatatlan.

Karthamir bólintott, kézfejjével megtörölte a hideg ellenére is verejtékben úszó arcát. Megfordult, és további szó nélkül leült a legközelebbi rőzsetűz mellé, félrerúgva Theor Dent, aki nem ugrott fel elég gyorsan, hogy helyet adjon neki.

Shamandyas rám villantotta tekintetét.

„Kövess!”

Aztán elindult a kolostor romosabb, lepusztult hátsó udvara felé, ahova nem merészkedtek be a harcosok, mérgekgyóktól és egyéb félelmetes csúszómászóktól tartva. Valamikor ez lehetett Zhénia követőinek pihenőhelye, vadszölővel befuttatott lugasaival, árnyat adó, dús lombú fáival, gondozott rőzsakertjeivel, melynek maradványai még jól kivehetők voltak a repedezett falak között.

Shamandyas kikerülte a megfeketedett falmaradványokat, a vastag homokrétegből kinyúló ragadós, elszáradt kórokat, majd megállt az egyik töredezett, kőből faragott szaletli mellett.

A nyári pihenőhely közepén homokkal feltöltött kút állt. Peremén még jól látszottak a faragványok, a Zhénia istennőt köszöntő emberek alakjai, kezükben virágokkal, gyümölcsökkel teli kosarakat tartva. A kőépítmény fölé még ebben a hidegben is zöldellő lugas borult.

Shamandyas a hüvelykujjait halántékához illesztette, melynek nyomán bíbor fénnel izzottak fel a bőrén tekergő indák. Nyaki verőerei lüktetése nyomán olyannak tündek, mintha önálló életre keltek volna, hogy lassanként behálózzák az egész testét.

Alig egy perccel később felmelegedett körülöttünk a levegő; mintha burokba érkeztünk volna, elállt a szél.

Megfordultunk, és belepillantottunk a mögöttünk lebegő, szellemszerűen átsejlő jelenés szemébe. Zhénia képmására számítottunk; misztikus szépségű asszonyi testre, égővörös hajzuhagra, igéző, smaragdzöld szempárra, de ehelyett egészen más külsőt láttunk. Kalácsképű, arisztokrata leány volt, márványfehér bőrrel, vaskos combokkal, súlyos csípőjéhez képest aránytalanul keskeny derékkal, lapos mellekkel, kerekded vonásokkal, nem túl bájos babaarcúcal, jellegtelenül apró, pisze orral, vékony ajakkal, ámde hihetetlenül élénk és huncut, haloványkék szempárral. Dús, világosbarna haját sötét kontyba tornyozta – mintegy ezzel hosszítva meg arca szabályos kerekességét –, s csillogó-villogó drágakövekkel ékített aranyfoglatú tiarával koronázta meg, kihangsúlyozva ezzel királynőhöz méltó gazdagságát.